

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XIX.

ČÍSLO 4

APRÍL 2011

Max Kašparů:
**Odpustenie je
zbavenie sa minulosti**

Hviezdice - Rozhovor s Maxom Kašparů - Biblická olympiáda
Ježišu, pomôž mi odpustiť - Pred Tebou vyznávam - Bella
Slovom žalmu k jubileu - Sv. Claudine Thévenetová - Veľká noc 2011

Hviezdice

Jeden náš priateľ sa raz pri západe slnka prechádzal po prázdnej mexickej pláži. Ako tak šiel, v diaľke uvidel iného muža. Keď bol pri ňom trochu bližšie, všimol si, že je to miestny obyvateľ. Stále sa zohýnal, niečo zbieral a hádzal to do vody. Znova a znova odhadzoval tie predmety do mora. Keď náš priateľ podišiel ešte bližšie, uvidel, že to, čo domorodec zbiera, sú morské hviezdice, ktoré more vyplavilo na pláž, a muž ich po jednej hádže späť do vody.

Náš priateľ bol trochu v rozpakoch. Pristúpil k mužovi a povedal: „Dobrý večer, priateľu. Lámem si hlavu nad tým, čo robíte.“

„Hádzem tieto hviezdice späť do mora. Vidíte, odliv práve vrcholí a more ich všetky vyplavilo na breh. Ak ich nehodím späť, nebudú mať kyslík a zahynú.“

„Tomu rozumiem,“ povedal náš priateľ, „ale na pláži sú určite tisíce hviezdíc. Je predsa absolútne nemožné, aby ste ich všetky pozbierali. Je ich jednoducho príliš veľa. A neuvedomujete si, že toto isté sa pravdepodobne deje na stovkách pláží po celom pobreží? Vari nevidíte, že vy to nijako nemôžete zmeniť?“

Domorodec sa usmial, zohol sa, aby zdvihol ďalšiu hviezdicu, a keď ju hodil späť do mora, povedal: „Ale táto bude žiť.“

Z knihy Slepáča polievka pre dušu

Možno dokážete po celý pôst nejst' sladkosti. Nezapálite si obľúbenú cigaretu, nevypijete šálku tradičnej kávy. Dokážete po celý čas nezapnúť televízor či nevypit' ani glg vína. Možno robíte ešte množstvo iných veľkých a náročných predsavzatí. A predsa častokrát na jedno nezostáva sila, čas, odvaha... Odpustenie.

Kto odpúšťa, ten vracia život tak, ako spomínaný muž na pobreží. Možno nezničíte všetok marasmus sveta, ale vašim odpustením môže začať niekto nanovo žiť. Aj preto, aby sme čitateľov Bartolomeja v pôstnom období povzbudili k odpúšťaniu, vybrali sme s redakciou práve odpustenie za tému aprílového čísla. Prajem vám príjemné čítanie.

Martin Dado, dekan

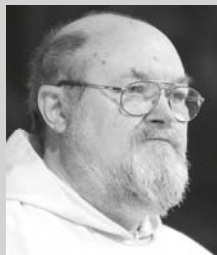

Dekanátne stretnutie mládeže

Prednášky • Workshopy • Svätý ruženec • Koncert audience*

Prievidza, 30. apríla 2011

www.dsm2011.tk

Jaroslav Max Kašparů sa narodil 14. mája 1950 v Žirovnici. Okrem iného vyštudoval stomatológiu v Prahe a psychiatriu v Bratislave. V roku 1984 tajne vstúpil do premonštrátskeho rádu a stal sa trvalým diakonom. Knižne vydal už 18 publikácií. Mnohé z nich sú preložené aj do viacerých cudzích jazykov. Vo voľnom čase sa venuje ochotníckemu divadlu či chovu poštových holubov. Je obľúbeným exercitátorom (človekom, ktorý vedie duchovné cvičenia). Jeho manželka pochádza zo Slovenska. Má dve dcéry.

Dobre odpúšťame jedine srdcom

Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D. (60). Hoci študuje už piatu vysokú školu, stále ho to baví. Vraj keď sa človek prestať učiť, nastupuje „Alzheimer“. A to on nechce. Ordinuje, prednáša, robí súdne znalecké posudky. Napriek tomu nestráca humor, vieru i schopnosť hovoriť zrozumiteľne aj pre úplne jednoduchých ľudí.

Od 11. do 13. marca viedol duchovnú obnovu v Bojniciach. Preplnený kostol bol dôkazom toho, že nehovoril do vetra. Tvrdí, že vo svojich prednáškach ponúka len „polotovary“. I tie sa však hlboko zapísali do ľudskej mysle i srdc prítomných, ktorí si ich doma určite s radosťou „dovaria“.

Pri vašom mene sa okrem prívlastkov český stomatológ, psychiater, súdny znalec, pedagóg a premonštrátsky diakon objavuje aj záhadne znejúce slovo esperantista. Čo tento pojem znamená?

Esperanto je medzinárodný jazyk, ktorý zostavil poľský lekár Ludwig Zamenhof. Tento lekár hľadal možnosť ľahšieho dorozumievania sa medzi národmi. A pretože učenie sa cudzieho jazyka si vyžaduje množstvo času a je náročné, vymyslel a zostavil jazyk s takými výslovnostnými a gramatickými pravidlami, že sa podľa lingvistov stal šesťkrát rýchlejšie naučiteľným ako ostatné jazyky. Ak sa teda napríklad dvaja

študenti učia cudzie jazyky a jeden z nich sa učí esperanto, naučí sa za rok toľko, koľko sa naučí študent študujúci angličtinu alebo taliančinu za šesť rokov. A my, ktorí sa tento jazyk učíme, používame ho a hovoríme ním, sa voláme esperantisti.

Ako ste sa vy osobne dostali k záujmu o tento jazyk?

K esperantu som sa dostal až v neskoršom veku, keď som náhodou našiel jednu starú vyhodenu učebnicu esperanta. Vzal som si ju, pozrel som sa do nej a zistil som, že to, čo je v nej, ma veľmi zaujíma. Začal som sa teda esperanto učiť.

Potom som vstúpil do tzv. IKUE (Internacia Katolika Unuiĝo Esperantista), čo je Medzinárodné združenie katolíckych esperantistov. Tento rok v posledný májový týždeň budeme mať česko-slovenskú konferenciu v Nitre.

Existuje aj celosvetová organizácia esperantistov katolíkov. Esperanto bolo dokonca Svätým Ocom vo Vatikáne uznané ako liturgický jazyk a môžu sa v ňom slúžiť sväté omše. Zaujímavé je aj to, že každý pápež, či už Ján Pavol II. alebo Benedikt XVI., nás, esperantistov, na Vianoce či Veľkú noc zdraví v tomto jazyku.

Myslíte si, že sa niekedy naplní vízia používania esperanta ako medzinárodného dorozumievacieho prostriedku?

Táto vízia sa podľa mňa nikdy nenaplní. A o to ani veľmi nejde. Bolo by však ideálne, keby sa študenti okrem angličtiny, ktorá je najfrekvencovanejším jazykom na zemi, učili aj esperanto. Tento jazyk je totiž propedeutický. To znamená, že sa podľa neho dá ľahšie porozumieť princípu ostatných cudzích jazykov. Navyše, človek sa esperanto naučí ovládať veľmi rýchlo a dá sa ním dohovoriť na celom svete.

Spájate v sebe nezvyčajnú kombináciu psychiatra a diakona. Môžeme povedať, že vo vašej osobe ide o symbiózu vedy a viery. Sám ste kedysi boli ateistom. Ako ste dospeli k presvedčeniu, že tieto dve veci možno skombinovať bez toho, aby sa navzájom vylúčili?

Nanešťastie medzi nami ešte stále panuje stará komunistická fráza, že veda a viera sa vylučujú. Mne osobne ju vtákali do hlavy od prvej triedy základnej školy až po vysokú školu, kedy som jej prestal veriť.

To, čo sa vylučuje, je viera a paveda, prípadne veda a povera. Ale pravá viera a poctivá veda sa vylučovať nemôžu. Sú to rovnobežky, kolajnice, ktoré sa nepretínajú ani v nekonečne. Idú jedna vedľa druhej. Ani ja osobne som nenadobudol presvedčenie, že by sa mali vylučovať. Skôr mám tú skúsenosť, že sa môžu dopĺňať. A to som viac praktik ako teoretik.

Začalo sa pôstne obdobie, blíži sa Veľká noc. Je to čas, kedy v priebehu liturgického roka možno najsilnejšie zaznieva téma odpustenia. Ježiš odpustil lotrovi na kríži, Petrovi, ktorý ho zradil, i ľuďom, ktorí ho ukrižovali. Dá sa nejakým spôsobom vysvetliť, čo je odpustenie?

Odpustenie je zbavenie sa minulosti. Človek totiž trpí dvoma formami hriechu. Tým hriechom, ktorý sám koná, pretože je hriešnik ale takisto hriechmi druhých na sebe. Ocítá sa teda pod dvojitou paľbou - pod paľbou hriechov od seba a pod paľbou hriechov od druhých. A preto mu musí byť dvojnásobne odpustené. Vedel to už Ježiš, ktorý do modlitby Otčenáš vsunul slová: „... a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom...“ Čiže

prv, ako požiadame o odpustenie v spovednici, by sme si mali sadnúť do lavice v kostole a pred Bohom odpustiť tým druhým. Ale takáto vec sa praktizuje veľmi málo a je to nesmierna škoda. Ak nám totiž voči tým druhým zostáva v srdci horkosť, naše vzťahy môžu byť len ťažko lepšie, ako boli predtým.

Všetky veci, ktoré v živote robíme, majú svoje dva póly. Umyť topánky môžeme dobre, ale i zle. Učiť sa môžeme dobre, ale i zle. Modliť sa môžeme dobre, ale i zle. Existuje takáto polarita aj v odpúšťaní? Môžeme odpúšťať dobre i zle?

Áno, takáto polarita naozaj existuje aj v odpúšťaní. Zle odpúšťame z hlavy. Dobre odpúšťame zo srdca. Ľudia sa ma niekedy pýtajú, čo majú spraviť, aby niekomu odpustili a zabudli na to, čo sa stalo. V živote však existujú veci, na ktoré sa zabudnúť nedá. Jednoducho nám v hlave zostávajú. No život nevychádza z hlavy, ale zo srdca. Preto musíme mať čisté srdcia, aby sme nimi dokázali odpúšťať. Nikde sa nehovorí o čistej hlave. Tú majú všetci tí, čo v nej už nič nemajú. My ako kresťania máme byť ľuďmi čistého srdca.

Vo svojich prednáškach tu v Bojniciach ste sa venovali hlavne trom témam: *Ja a ja, Ja a ty, Ja a Boh*. Odpúšťanie vo všeobecnosti vnímame asi hlavne vo vzťahu ja - ty. Z úst ľudí však často vychádzajú slová: „Nikdy som si to neodpustil.“ Je dôležité odpustiť i sebe samému? Prečo?

Samozrejme, že musíme odpustiť aj sebe samým. Teraz to možno trochu prežiením, ale odpustiť treba dokonca i Pánu Bohu. Niekedy totiž

máme pocit, že sa Boh voči nám prevínil, a hneváme sa naňho za to, čo nám „vyviedol“. Znie to síce veľmi paradoxne, pretože Boh nám nikdy nič zlé neurobil, ale človek niekedy ten pocit naozaj má. Preto by sme Bohu z času na čas mali naozaj „odpustiť“.

A odpustiť sebe? To je tiež veľmi dôležité. Keď sa prestaneme hnevať na človeka, ktorého stretneme raz za rok, je to pekné, milé a kresťanské. Ale keďže ja so sebou samým trávim dvadsaťštyri hodín denne, je nemúdre chodiť celý ten čas s vlastným sebaprevinením. V prvom rade by sme sa mali pobúchať po pleci a povedať si: „Dobre, dobre, tak už je to medzi mnou a mnou v poriadku.“

Často si myslíme, že skutočnosť odpustenia musia sprevádzať i tomu nasvedčujúce pocity, a na človeka, ktorý nám ublížil, sa už ani vo svojom vnútri viac nemôžeme hnevať. Sú takéto pocity naozaj dôkazom odpustenia?

Ale kdeže, zbavme sa pocitov. To je sentiment. Jednoducho povedané, odpustenie nie je vec pocitov, ale vec rozhodnutia sa. A rozhodnúť sa môžeme aj bez pocitov.

Vo vzťahu ja - Boh - odpustenie nemôžeme nespomenúť sviatosť zmierenia. Zdá sa, že o nej majú súčasní ľudia dost' pomýlené pred-

stavy... Myslíte si, že by bolo možné to zmeniť? Akým spôsobom?

Určite by to bolo možné, ale muselo by sa o nej začať viac kázať. Navštevujem množstvo kostolov, počúvam príhovory kňazov, ale jediné, čo sa v kostole o spovedi dozviem, je, že na budúci týždeň sa bude spovedať pred Veľkou nocou, alebo že na budúci týždeň sa bude spovedať pred Vianocami. Nehovorí sa tu však o tom, že v spovedi nejde len o odpustenie, ale aj o uzdravenie vzťahu. Dokonca trojnásobné. Uzdravujem tu vzťah k sebe, pretože som si hriechom ublížil, uzdravujem vzťah k Cirkvi, pretože som sa hriechom previnil aj voči nej, a uzdravujem tu vzťah k Bohu.

Hovoriť o tomto som však ešte v žiadnom kostole nepočul. Svätosť zmierenia je jednoducho náboženská rutina. Kňaz ju rutinne vyhlási, ľudia ju rutinne absolvujú a všetci sú spokojní. A čo si o tom myslí Hospodin, to je vedľajšie.

Stretli ste sa vo svojej lekárskej praxi s prípadom, kedy neodpustenie (prípadne nezdravé „odpúšťanie“) priviedlo človeka až do hraničnej životnej situácie?

Samozrejme. Nie je to síce na dennom poriadku, ale zo života niektorých ľudí sa dá vyvodiť, že žijú v trvalom nepriateľstve s tými druhými. A to zabíja ich samých.

Ako ste vnímali atmosféru tu v Bojniciach? Páčilo sa vám tu?

Je to zaujímavé, ale za tie roky, čo pôsobím na Slovensku (v Čechách už totiž žiadne takéto aktivity nevyvíjam), mám prejdené celé Slovensko okrem Bojníc. Chodieval som kedysi aj do Prievidze, robieval som tu skúšky u d. p. Farkaša, ktorý tu vtedy pôsobil, ale v Bojniciach som teraz po prvýkrát. Myslím si, že je to v poznávaní Slovenska také veľké eso.

Text: Petra Humajová,
Foto: TK KBS / Peter Zimen

Duchovná obnova v Bojniciach

„Dnešným ľuďom chýba schopnosť rozoznávať základné hodnoty. Už nedokážu odlíšiť dobro od zla, pravdu od klamstva a krásu od škaredosti,“ zdôraznil český psychiater a premonštrátsky diakon Max Kašparů na duchovnej obnove v Bojniciach, ktorá sa v Kostole sv. Martina konala v dňoch 11. až 13. marca 2011.

Program duchovnej obnovy začal svätou omšou v piatok podvečer a pokračoval prednáškami v sobotu počas celého dňa. Max Kašparů sa v nich venoval hlavne trom témam: Ja a ja, Ja a ty, Ja a Boh. Veriacich upozornil na niekoľko jedov, ktoré im môžu zneprijemniť život. Vo vzťahu k sebe je to najmä komplex menejcennosti, vo vzťahu k druhým hradba neodpustenia, ale i povrchnosť a zmätok v hodnotách. Vzťah

s Bohom zas zabíja rutina, „akoby zmus“ či nepoctivosť voči Bohu.

„Milosť predpokladá prirodzenosť,“ opakovane citoval český diakon a psychiater slová sv. Tomáša Akvinského. Na vieru sa nemáme hrať, veriť máme v realite nášho života. Sám Max Kašparů je viac praktikom ako teoretikom a vieru získal až ako dvadsaťročný. Možno preto si ju váži viac, ako častokrát my.

V nedelňom príhovore počas sv. omše sa Max Kašparů zaoberal zmyslom pôstu a podobami pôstu v dnešnej dobe. „Dnes už nie je problém zrieknuť sa mäsa. Ale čo tak 40 dní nevyfajčiť ani jednu cigaretu? Nezájsť do krčmy? Prípadne vynechať 40 dielov Šeherezády? To je pôst, aký má v našej dobe zmysel.“ Nemáme sa vzdávať toho, čoho máme nadby-

tok. Skôr toho, čo nás bytostne zasahuje.

O úspešnosti prednášok Maxa Kašparů svedčil nielen kostol permanentne nabitý do posledného miesta, ale aj množstvo otázok v diskusii. Max Kašparů je totiž človek, ktorý má svetu čo povedať.

Petra Humajová

Biblická olympiáda poodhalila vedomosti žiakov

Aj v našom dekanáte prebehli dekanátne kolá biblickej olympiády. Svoje vedomosti o Prvej knihe Samuelovej a o Evanjeliu podľa Lukáša si porovnali žiaci základných i stredných škôl.

Stredoškoláci sa stretli 8. Marca 2011 v priestoroch Gymnázia V. B. Nedožerského v Prievidzi. S takmer tretinovým náskokom sa na prvom mieste ocitlo družstvo Gymnázia V. B. Nedožerského. Druhé miesto obsadili gymnazisti z Novák a na tretie sa postavili študenti SOŠ Kalinčiaka z Prievidze.

O týždeň neskôr súťažili žiaci základných škôl, taktiež v priestoroch prievidzského gymnázia. V kategórii základných škôl zvíťazilo družstvo z Lehoty pod Vtáčnikom. Druhá bola ZŠ Nováky a tretiu priečku obsadili študenti z osemročného gymnázia V. B. Nedožerského.

Všetkým zúčastneným vyslovujeme úprimnú vďaku za ich záujem o živé Božie slovo, jeho štúdium a uvádzanie do života. Nech vás Boží hlas vedie celým vašim životom!

Text a foto: Branislav Markovič

Detský maškarný ples u piaristov

Jar už nezadržateľne klope na dvere a plným priehrštím ponúka zo svojich darov len to najlepšie. Deti z piaristickej školy (a s nimi aj mnoho iných detí) pochopili, že je tu čas „sadenia“. A veru sme sa tejto šance nezľakli. Zorganizovali sme si nácvik jarného sadenia kvetín. Na chvíľu sme sa tak stali veľkými záhradníkmi.

Naše jarné (ha)rašenie prebiehalo v rámci *Detského maškarného plesu* 6. marca 2011 v telocvični piaristickej Spojenej školy. A bolo že nám

veru veselo! Najprv sme sa zatriedili do piatich kvetinkových skupín. Boli tam s nami snežienky, tulipány, púpavy, fialky a prvosienky.

Samozrejme, že ešte skôr, ako sme vyrástli do plnej krásy, bolo potrebné najprv dobre zasiať. O to sme sa snažili v našich družstvách, keď sme triafali semienko (papierovú guľu) do hriadky, ktorú predstavoval kruh z umelej hmoty. Keďže sa nám to podarilo, mohli sme si po ťažkej a namáhavej práci aj trošku oddýchnuť pri tancovaní veselých ukazovačiek.

Lenže o zasiatí semienka sa bolo potrebné starať aj naďalej, a tak prišla na rad druhá súťaž, v ktorej sme naše semienka polievali pekný-

mi zelenými krhličkami. Aj to sa nám podarilo. Semienka nám začali postupne rásť, až z nich vznikli krásne kvety. Tie sa v plnej kráse ukázali v poslednej súťaži, keď sme na umelé paličky postupne priviazali desať balónov. To vám bolo ale radosť, že sme boli takí úspešní! Od šťastia, že sa nám to takto pekne podarilo, sme si znova zatancovali (aj eRko tance) a zaspievali si s kamarátkou gitarou.

Úplne na záver sme si všetci uvedomili, že my, ľudia, žijeme tu na zemi vo veľkej a krásnej záhrade, do ktorej nás postavil náš dobrý nebeský Otec, aby sme sa o ňu starali a veľmi si ju chránili. A veru sme mu za to na konci celého nášho záhradníckeho karnevalu aj poďakovali. Už sa tešíme, čo nám vyrastie na budúci rok.

Text: P. Ján Hríb, Sch. P.

Foto: M. Kvet

Piotr Rubik opäť nadchol tisícky Slovákov

Poľský dirigent, skladateľ a tvorca symfonickej populárnej hudby Piotr Rubik opäť koncertoval na Slovensku. Spolu so šiestimi sólistami, 120-členným zborom a orchestrom vystúpil na Slovensku už tretíkrát. Bratislavskú Sibamac Arénu naplnili jeho priaznivci na dvoch koncertoch 26. a 27. februára 2011 a nechýbali medzi nimi ani obyvatelia Prievidze a okolia.

Po oratóriách *Santo Subito* v Trnave a *Tu es Petrus* v Košiciach sa Piotr Rubik rozhodol v Bratislave ponúknuť výber toho najlepšieho zo svojej tvorby. Takmer trojhodinový koncert nesúci názov *The best of* bol okrem hudby a spevu výnimočný

aj tým, že samotný autor piesne sprevádzal krátkymi komentármi, v ktorých vysvetľoval okolnosti ich vzniku. Viac ako šesťtisíc Slovákov tak mohlo preniknúť hlbšie do tvorby tohto výnimočného dirigenta s hlbokou osobnou charizmou.

„Keby tak raz Piotr Rubik koncertoval na Slovensku,“ mysleli si davy ľudí, ktoré po tom, ako sa dostali k záznamu oratória *Tu es Petrus*, kedysi „putovali“ na Rubikove koncerty do Poľska. V priebehu posledného roka sa tento sen stal skutočnosťou. A navyše nekončí, keďže ďalší koncert by sa mal konať v novembri v Košiciach.

Petra Humajová

Oznamy

Prvé sväté prijímanie detí bude v našej farnosti dňa **8. mája na svätých omšiach o 9:00 a 10:30**. Všetky podrobné informácie a organizačné pokyny nájdete na farskej stránke www.farapd.sk.

Rodinné centrum Brána (bývalá Trnka) pozýva na nasledovné aktivity:

- **Detské chvály** - Každý piatok od 17:15. Učme deti už od malička d'akovať, vyprosovať a chváliť nášho Pána.
- **Pondelkové divadielko a príbehy** o 11:00
- **Workshop Hlinený obraz** - Ak vás zaujíma ekologické stavitelstvo, hlinené omietky a ich uplatnenie v umení, prihláste sa na workshop s architektkou Katarínou Polákovou, ktorý sa koná 9. Apríla 2011 od 9:00. Registrácia na info@branapd.sk.

Herňa v Bráne je otvorená pre všetky deti v čase otváracích hodín. Rodičia sa v tomto čase môžu stretnúť aj pri čaji alebo káve v kuchyni. Viac aktuálnych informácií o.z. Brána Jn 10, 9 nájdete na www.branapd.sk.

V sobotu 30. apríla 2011 sa v priestoroch Gymnázia V. B. Nedožerského v Prievidzi uskutoční spoločné **Dekanátne stretnutie mládeže prievidzského a bojnického dekanátu**. Program začína registráciou o 9:00 a predpokladaný koniec je o 20:30. Účastnícky poplatok je 1 €. Zaregistrovať sa môžete aj vopred, do 17. apríla 2011, buď u svojho zástupcu mládeže vo farnosti alebo prostredníctvom internetu. Vopred registrovaní účastníci budú mať pripravený aj balíček účastníka. Strava počas podujatia nie je zabezpečená. Viac informácií nájdete na internetovej stránke www.dsm2011.tk.

Riadiateľstvo Piaristickej spojenej školy Františka Hanáka v Prievidzi oznamuje, že v budúcom školskom roku 2011/2012 otvára

1) Jednu triedu štvorročného štúdia na gymnázium pre žiakov z 9. ročníka základnej školy.

Do tejto triedy sú žiaci prijímaní bez prijímacích skúšok na základe výsledkov z testovania deviatakov

2) Jednu triedu osemročného štúdia na gymnázium so zameraním na cudzie jazyky pre žiakov z 5. ročníka základnej školy.

Do tejto triedy sa budú robiť prijímacie skúšky zo slovenského jazyka a matematiky

3) Triedy strednej odbornej školy s učebnými odbormi

- murár (3-ročný učebný odbor po skončení 9. ročníka ZŠ)

- stavebná výroba (2-ročný učebný odbor bez ukončenia ZŠ)

4) V spolupráci so sestričkami Mariánkami uvažujeme o otvorení Materskej školy od 1.9.2012 (záujem hláste sa na piaristickej škole)

Ježišu, pomôž mi odpustiť

Moje srdce patrí mne a je len na mne, či doňho pustím Ducha Božieho, alebo zlobu, hnev a neodpustenie. Duch Svätý je džentlmen. Kam nie je pozvaný, tam nepôjde. Držať si v srdci neodpustenie znamená zatvárať určitú časť srdca pred Bohom.

Prečo nedokážeme odpustiť?

Odpustiť však mnohokrát nie je jednoduché a existuje veľa dôvodov, prečo odpustiť nedokážeme:

Nedostatok viery: Niekedy si myslím, že niečo nedokážem odpustiť. Ale čo je mne nemožné, je možné Bohu (porov. Mk 10,27). Potrebujem volať Ježiša, aby mi pomohol odpustiť.

Nedostatok vôle: Nechcem odpustiť, lebo som zranený.

Nevedomenie si hlbokých rán: Nevedomujeme si, že musíme niekoho odpustiť.

Túžba po pomste: Žijeme v spoločnosti, ktorá chce pomstu, a nie spravodlivosť. Myslíme si, že máme právo na odvetu.

Strach: Často si myslíme, že keď odpustíme, vzdáme sa svojej jedinej obrannej zbrane.

Pýcha: Prejavuje sa ako pokrytectvo alebo sebaospravedlňovanie.

V hĺbke srdca si myslíme, že sme si zaslúžili Božiu priazeň, a teda iní ľudia musia niečo urobiť, aby si zaslúžili naše odpustenie. My si však Božiu priazeň zasluhovať nemusíme (porov. Ef 2,8-9).

Neprijatie zodpovednosti: Moje neodpustenie ubližuje mne, ale aj druhým. Môže byť dobré byť konfrontovaný so zlom, ktoré takto pácham, aby som si ho uvedomil. Hneď, keď zistím, že musím odpustiť, je potrebné, aby som s tým začal a neskončil, kým odpustenie nebude úplné.

Vplyv zlých duchov: Niekedy považujeme neodpustenie za nášho spo-

ložníka a ochrancu. To isté platí o mrzutosti a zatrpknutosti, nenávisťi a zranení. Keď sa tieto veci zakorenia, odpustenie nepríde, kým sa nezriekneme skutkov diabla a neprijmeme moc v Ježišovom mene.

Nepochopenie odpustenia, ktoré sa nám dostalo: Môj dlh pred Bohom bol zrušený na základe Božieho milosrdenstva, nie na základe môjho sľubu, že sa polepším. Boh nás vykúpil ako hriešnikov, a nie ako spravodlivých. Boh mi odpustil hriech

A Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky. Kto sa narodil z Boha, nepácha hriech, lebo v ňom ostáva jeho semeno; a nemôže hrešiť, pretože sa narodil z Boha.

Jn 3,8-9

„Lebo ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí. Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vaše hriechy.“

Mt 6,14-15

pre svoju milosť. Preto aj odo mňa chce rovnaké milosrdenstvo. Boh žiada, aby som sa vzdal svojho práva dokazovať, že som hodný jeho lásky.

Tajomstvo odpustenia

Tajomstvo odpustenia je v ukrižovanom Ježišovi Kristovi. Je to jeho slovo, jeho sila a skutočnosť, že mu patrí a jeho Duch je vo mne. Aby som odpustil, potrebujem dve veci - ochotu odpustiť a vieru.

Šesť krokov k odpusteniu:

1. Nájdem niekoho, komu dôverujem, aby sa modlil so mnou. Najlepšie je, ak to je zrelý kresťan, ktorý mal podobné problémy.
2. Chváliť Boha a ďakovať mu. Prosiť Ducha Svätého, aby ma viedol.
3. Keď budem vnímať Božiu prítomnosť, začnem uvažovať o Ježišovi, pôvodcovi a zavŕšiteľovi mojej viery. Oblasti, v ktorých u mňa vládne neodpustenie, sú oblasti, ktoré som neodovzdal Ježišovi. Nahlas sa modlím: „Pane Ježišu, odpusť mi, prosím, že sa chcem sám spasiť a že ti nedôverujem.“ Je potrebné, aby som sa pred Pánom pokoril a celý sa mu odovzdal.
4. „Otče odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Lk 23,34). Boh je pripravený uvoľniť silu týchto slov skrze mňa.
5. Spomeniem si na človeka, ktorý mi ublížil, a ako to spravil. Pocítim bolesť. A potom nahlas prehlásim: „V Ježišovom mene odpúšťam že“ Treba byť konkrétny v tom, čo mu odpúšťam. Ak mám problém vysloviť slová odpustenia, skúsím sa rozprávať s Pánom o svojom zranení. Nech ma Pán viedie k odpusteniu.
6. Budem vzdávať Bohu vďaku za jeho dobrotu a prosiť, aby viedol

moje kroky. Získanú slobodu premeňam na lásku k tomu človeku. Ovocím odpustenia je láska.

„A nič vám nebude nemožné.“

Mt 17,20

Dar lásky

Prejavy lásky, štedrosti, láskavosti a pokory sú znamením, že sa nám odpustili hriechy. Ak chcem viac milovať, musím viac odpustiť. Jasným znamením, že nastalo odpustenie, je nová úcta k človeku, ktorý nám ublížil, a vďačnosť voči Bohu za dar, ktorým je tento človek v mojom živote.

Nezabúdajme na seba!

Odpustiť sebe znamená vyhlásiť, že som v zhode s Bohom. Odpúšťam si rovnako, ako mi odpúšťa Boh, čiže na základe milosrdenstva, ktoré sa vylieva v Ježišovi. Prejavom odpustenia seba samého je to, že začínam vnímať človeka, ktorý ma zranil, ako zdroj požehnania. Teraz môže Duch Boží vstúpiť do nových oblastí môjho života (srdca). Môžem pocítiť a aj pocítim uvoľnenie a nový zdroj lásky v oblastiach, v ktorých som bol zranený.

Augustín Ugróczy
gustovclanok@gmail.com

Zdroj: Neal Lozano: Vyslobodení
Foto: M. Melicherčíková

Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici...

Rim 5,8-9

Proste a dostanete

Každý z nás chodil (alebo ešte chodí) do školy. Škola je miesto, kde zažívame veľa radosti, smiechu, porozumenia. Často je však tiež miestom bolesti, smútku, strachu a nepochopenia, ktoré nás môžu poznačiť na celý život. Ako napokon každé pracovné prostredie, v ktorom sa stretávajú ľudia a vytvárajú vzájomné vzťahy.

Dalo by sa o tom dlho písať a donekonečna rozoberať, prečo ten je taký alebo onaký a prečo mi ublížil, alebo ma nepochopil či neprijal. Teraz však všetkých chcem pozvať na vlastné spytovanie si svedomia, ako sa správame k ľuďom, s ktorými sa stretáme v škole. Poďme spolu prosiť o odpustenie všetkého zla, ktorého sme sa v prostredí našej vlastnej školy kedysi alebo len nedávno dopustili.

Žiaci

Odpusť mi, milosrdný Ježišu, že som

- svojim správaním nahneval učiteľov.
- sa nesprával k učiteľom vždy úctivo, že som ich veľakrát nepozdravil, ba dokonca som k nim bol niekedy veľmi drzý.
- viackrát oklamal svojho učiteľa, pretože som nebol schopný postaviť sa otvorene a pravdivo k svojim chybám.
- neposlúchol napomínania a dobre mienené rady mojich učiteľov.
- učiteľov posudzoval, ohováral, ba dokonca aj preklínal.
- ubližoval svojim spolužiakom slovom či skutkami.
- svojou neporiadnosťou a nevychovanosťou v základných hygienických návykoch sťažoval prácu pani upratovačkám.
- nemal úctu k práci ostatných

zamestnancov školy, že som ich nepozdravil, ba dokonca som bol k nim drzý.

- ničil školský majetok a nevážil som si prostredie, v ktorom som sa učil.
- veľakrát nepozdravil vrátnikov.
- nepozdravil pani kuchárky, bol som k nim neúctivý a niekedy som si v jedálni vzal niečo, čo mi nepatriło.
- si v jedálni po sebe nevedel upratať stôl a stoličku.
- nevedel poďakovať za pomoc ostatných zamestnancov školy.
- v zamestnancoch školy nespoznal Teba.

Učítelia a vychovávateľa

Odpusť mi, milosrdný Ježišu, že som

- sa ako učiteľ nesprával vždy k svojim žiakom láskavo a ohľaduplne.

- nemal odvahy hájiť spravodlivosť a práva tých, ktorých si mi zveril.
- v hneve kričal na svojich žiakov.
- sa nezaujímal dostatočne o problémy svojich žiakov.
- svojím správaním pohoršil žiakov i rodičov.
- nebol občas dostatočne pripravený na vyučovanie a dôsledný vo všetkých svojich slovách a skutkoch.
- od svojich žiakov často očakával viac, ako boli schopní zvládnuť.
- ako učiteľ nechápal, ohováral a posudzoval svojich kolegov - učiteľov.
- v žiakoch nespoznal Teba.
- sa ako učiteľ vyhýbal konfrontácii s rodičmi alebo že som k nim bol veľmi prísny, nepoznajúc ich vlastné problémy.
- súdil rodičov za ich deti.
- sa zo strachu o svoje vlastné pohodlie bál napomínať zlé konanie rodičov.
- nemal odvahy priznať rodičom, že som ako učiteľ v niečom zlyhal.
- nebol k rodičom mojich žiakov vždy láskavý a chápatý.
- v rodičoch mojich žiakov nespoznal Teba.
- posudzoval rozhodnutia, za ktoré som nebol zodpovedný.
- hľadal na svojich nadriadených chyby a že som zosmiešňoval ich skutky.
- nebol dôsledný v práci.
- sa vyhýbal konfrontácii svojich názorov s mojimi nadriadenými.
- vo svojich nadriadených nespoznal Teba.

Rodičia

Odpusť mi, milosrdný Ježišu, že som

- ako rodič nechcel pripustiť chyby svojich detí a vedome som škodil učiteľom, ktorí boli na nich prísni, lebo ja sám som nedokázal byť prísny a napomínať svoje deti.
- ako rodič nevedel mať trpezlivosť s chybami učiteľov a nesnažil som sa im porozumieť v ich práci.
- v učiteľoch nespoznal Teba.

Milosrdný Ježišu, s láskou a dôverou Ti odovzdávam všetkých, ktorí prešli bránou našej školy, ako aj iných škôl, a prosím Ťa o odpustenie všetkých hriechov, ktoré v tomto prostredí spáchali ľudia zahľadení do seba. Prosím Ťa, daj, aby odteraz vždy všetci ľudia v škole videli vo svojich bližných Teba.

Amen.

Pomsta grófa Monte Christo

Nad románom Alexandra Dumasa Gróf Monte Christo

Vždy ma fascinoval príbeh grófa Monte Christo, tajomného boháča, ktorý sa zjavil na scéne parížskej spoločnosti ako príznak z neba. Svojimi uhladenými spôsobmi a bohatými vedomosťami si získal každého. Nik netušil, že gróf v skutočnosti nie je grófom. Že je to niekdajší mladý námorník Edmont Dantès, ktorého do väzenia nespravodlivo uvrhlo ľudské sebestvo a závisť.

Edmont Dantès mal v živote všetko, čo si chudobný statočný človek mohol priať - dostatok skúseností a nadania, sľúbené miesto kapitána lode i milujúcu snúbenicu. Urobil však jednu „chybu“. V nepokojných časoch začiatku 19. storočia, v časoch vyštvaní Napoleona z Francúzska, keď si človek nebol istý, či je bezpečnejšie byť prívržencom Napoleona (čiže bonapartistom) alebo kráľa (čiže rojalistom), splnil poslednú vôľu umierajúceho kapitána, zastal na Elbe, prevzal od Napoleona list a chystal sa ho doručiť. Jeho „priatelia“ to využili, napísali anonymné udanie - a okolnosti sa zbehli tak, že Edmonta bez toho, aby čomusi rozumel, odviezli do najstrašnejšieho väzenia, kde v kobke pevnosti If strávil celých 14 rokov.

Cit, ktorý v ňom nebol

Edmont by vo väzení aj zahynul, keby sa väzeň z vedľajšej cely, vzdelaný abbé Faria, nepomýlil vo svojich výpočtoch a neprekopal sa do jeho cely. Toto stretnutie dodalo mladému väžňovi nový zmysel života. Abbé ho vzdelával, rozprával sa s ním a spolu pracovali na novom pláne úteku. Jedného dňa sa dostali aj k otázke Edmontovho uväznenia, ktorú abbé svojím dôvtipom ľahko rozriešil a povedal mu štyri mená ľudí zodpovedných za to, čo sa stalo. Pri pohľade na zmenu v Edmontovej tvári sa však abbé na okamih zarazil: „Mrzí ma, že som ti pomáhal pri pátraní.“ „Prečo?“ čudoval sa Dantès. „Lebo som vštepil do tvojho srdca cit, ktorý tam dosiaľ nebol: pomstu.“

Spravodlivosť do vlastných rúk

Abbé mal pravdu. Po úteku z väzenia a po nájdení veľkého pokladu rozhodol sa Edmont vziať spravodlivosť do vlastných rúk. Zdalo sa mu, že Boh naňho zabudol. Sám o tom hovorí: „Ako každého v živote, i mňa raz satan vyniesol na najvyšší vrch. Stade mi ukázal celý svet a povedal: ‚Syn človeka, čo ti mám dať, aby si sa mi klaňal?‘ Dlho som premýšľal. (...) Potom som odpovedal: ‚Počuj, vždy som počul o prozreteľnosti, ale nikdy som ju nevidel, (...) a preto sa mi vidí, že ani nejestvuje. Chcem teda

byť prozreteľnosťou, lebo to najkrajšie, najväčšie a najvznešnejšie, čo poznám na svete, je odmeňovať a trestať.' ‚Mýliš sa,‘ povedal mi, ‚prozreteľnosť jestvuje, ale ty ju nevidíš, lebo je neviditeľná. Pomáha si nevšednými prostriedkami a chodí po tmavých chodníkoch. Ale môžem ťa spraviť nástrojom prozreteľnosti.‘“ Gróf túto ponuku prijal a v nasledujúcom období vynaložil všetky sily na to, aby odmeňoval a trestal. Podľa vlastnej „spravodlivosti“.

Naozajstná sloboda

Niekoľko rokov trvalo, kým gróf získal nové vedomosti, naučil sa rafinovanejšie metódy, povyzvedal všetko o slabostiach svojich protivníkov. Potom začal potáhať nitky osudu vo svoj prospech. Áno, dobrých odmeňoval - ale štyri mená tých, čo mu tak ublížili, a predsa si žili v blahobyte, mu nedali spať. Keď sa ho v jednom rozhovore jeho bývalá snúbenica spýtala, či mu dnešné šťastie prinieslo mier do srdca, nemohol odpovedať kladne: „Moje terajšie šťastie je také ako moja niekdajšia bieda.“

Jeho pomsta bola dôsledná - prvý protivník bol zavraždený, druhý spáchal samovraždu, ďalší sa zbláznil. Gróf však nenachádzal pokoj a čoraz viac si uvedomoval, že zašiel príďaleko. Po tom, čo nepriamym zavinením jeho samého umrelo aj dieťa, tvárou v tvár poslednému protivníkovi si uvedomil, že sa naučil snáď všetko, no na to najdôležitejšie zabudol: odpustiť. Rozhodol sa zmeniť a posledného nešťastníka ponechal jeho osudu. Až v tejto chvíli nadobudol skutočnú slobodu. Svojho priateľa Maximiliána v liste v závere románu prosil: „Povedzte

anjelovi, ktorý bude strážcom vášho života, aby sa niekedy pomodlil za človeka, ktorý si ako Satan na chvíľu myslel, že je rovný Bohu, ale ktorý s pravou pokorou kresťana poznal, že jedine v rukách Božích je najvyššia moc a bezhraničná múdrosť. Azda tie modlitby zmiernia výčitky, ktoré si odnáša v srdci.“ Zároveň pripomenul: „Nezabudnite nikdy, že až do toho času, kým sa nezapáči Bohu odkryť pred človekom budúcnosť, celá ľudská múdrosť bude obsiahnutá v týchto dvoch slovách: Čakať a dúfať!“

Táto osobná katarzia grófa Monte Christo je príkladom pre nás všetkých. Aj my sa často dusíme v negatívnych myšlienkach a túžbe po pomste... Skúsme to však odovzdať niekomu skúsenejšiemu - Bohu. On nás totiž môže uzdraviť. A vtedy možno lepšie pochopíme i to, čo píše v jednej zo svojich kníh Elias Vella: „Ak niekoho nenávidíte, ak niekomu neodpustíte, ste pripútaní k nenávidenej osobe a táto osoba vás vo vašich myšlienkach prenasleduje a sústavne citovo mučí. Ak jej však odpustíte, odväzujete sa od negatívneho puta, ktoré vás s ňou zväzuje a už vás citovo nezraní. Ak teda odpúšťate, je to skôr pre vaše osobné dobro, ako pre dobro osoby, ktorú nenávidíte.“ Gróf Monte Christo to, síce po rokoch, ale predsa, pochopil. Kým sme na tejto zemi, nie je ani pre nás nikdy neskoro.

Pripravila: Petra Humajová
Foto: workingtitled.tumblr.com

(Použitá literatúra: A. Dumas: Gróf Monte Christo; E. Vella: Ježiš, môj uzdravovateľ)

Pred Tebou vyznávam

Už niekoľko dní mi rezonujú v myslí slová piesne, ktorou začínam svoje zamyslenie k súčasnému liturgickému obdobiu. Pôst. Obdobie stišenia a vnútorného upokojenia sa. Aspoň tak by to malo byť. A aj mohlo.

Vo svete vládne zhon. Čím väčšia rýchlosť, tým lepšie. Čím väčšie nasadenie, tým väčší výkon. Je to ako s internetom. Čím vyššia rýchlosť, tým sme viac „in“. Ved' komu už dnes stačí tisícka (1000 kbps)? Je to, samozrejme, v poriadku. Keď nás niečo brzdí, dostávame sa do stresu a stávame sa nervóznejšími. No čím viac výkonnejších prostriedkov máme k dispozícii, tým vyšší výkon sme nútení podávať i my sami. Dnes už nestačí dostať list poštou, otvoriť ho a dopriať si čas na premyslenie odpovede. Dnes dosta-

neme mail, SMS, a ak hneď nezareagujeme, zabudneme. Naša myseľ je neustále zamestnávaná myšlienkou „ešte musím“. A tak toho neustále „ešte musím“ toľko, že ani nebudám, ako mi ubúda síl a životné priority ustupujú dennodenným „prioritám“.

Liturgické obdobia majú svoj význam. Riadili sa nimi naše staršie generácie. Hoci v oblasti vedy a výskumu by sa nám iste vyrovnat' nemohli, v životnej múdrosti ich ťažko môžeme predstihnúť.

*„Pred Tebou vyznávam, že málo síl mám,
som slabý a sám, Ty mocný Pán.
Aj keď nemám, čo by som dal na oltár,
aj tak prichádzam sem k tvojim nohám.
Len srdce zlomené a prázdno v duši,
do tvojich rúk odovzdám,
nech z Tvojho srdca na mňa láska prúdi,
preto volám, Duchu milosti, Pane, zošli nám.“*

Z textu piesne

V liturgickom roku sa striedajú obdobia očakávania, prípravy, radosti, zábavy a veselosti. Nie je to pre nás samých pozhnaním? Boh od nás nežiada neustále nasadenie. On je ten, ktorý nám skutočne neustále ponúka tú vzácnu devízu - „čas“.

Obdobie adventu je obdobím radostného očakávania a príprav na príchod dieťaťa, čo je vždy samo o sebe radostnou udalosťou. Počas vianočného obdobia sa s nami Boh túži tešiť z narodeného dieťaťa. Obdobie fašiangov je obdobím cez rok, v ktorom Bohu vôbec neprekáža, že sa vybláznime do sýtosti

a oslávim ho bubnom i tancom (porov. Ž 150). V období pôstu si môžeme vydýchnuť a načerpať síl v pokoji a tšení, aby sme vonkajšie plesanie opäť vyrovnali vnútorným prežívaním a prípravou na ďalšie radostné obdobie - obdobie Veľkej noci. Vo veľkonočnom období opäť nastáva priestor pre radosť, že to malé dieťa naplnilo svoje životné poslanie a za cenu svojho života prináša život nám ostatným. Obdobie radosti a osláv strieda druhé obdobie cez rok, kedy sa vraciame do povinností bežných dní. A tak Boh ponúka človeku opäť len to, čo je pre nás dobré - prirodzenosť.

Pôst nemusí byť obdobím zachmúrených tvarí a núteného slovíčka „musím“. Nemusíš. Nemusíš nič, čo by si nechcel. Len hľadaj, či niečo ozaj nechceš. Si nespokojný so svojím životom? Dopraj si čas a hľadaj prečo. Si nespokojný so svojím man-

želstvom, prácou, so vzťahmi v rodine alebo kamarátmi? Hľadaj prečo. Pôst ti ponúka čas. Dopraj si ho, aby si mohol odhaliť dôvody svojej nespokojnosti. Nezostávajú pri vonkajších znakoch. Nezriekaj sa niečoho preto, lebo sa to má. Nechod' ľahšou cestou. Zatiahni na hĺbinu a stretni sa s tým, ktorý je Cesta, Pravda i Život.

Odhaľme pravé tajomstvo pôstu a odhaľme ho i tým, ktorý ho či už neznalosťou alebo nezáujmom pokladajú za tradíciu. A ja verím, že ak si doprajeme ticho a vyznáme svoje vnútro, nájdeme odpovede na svoje otázky a bolesti. A možno po dlhejšej dobe prelomíme hradby ľadu a opäť pocítíme úľavu z toho, čo má pre nás Boh vždy pripravené - Božiu náruč a odpustenie.

Požehnaný pôst žela Mat'a F.
Foto: Peter Rusko

BELLA - krásny príbeh o láske k životu

V slovenských kinách sa bude premietat' americký film BELLA. Je to krásny a dojemný príbeh o jednoduchej, ale hlbokkej láske k životu, rodine a o radosť, ktorú prináša-

jú. Tento film, inšpirovaný skutočným príbehom, sa dotkne diváka hlboko v srdci. Aj keď ochrana nenarodeného života nie je ústrednou témou príbehu, po zhladnutí filmu mnoho žien zmenilo svoje rozhodnutie ísť na potrat.

Navzdory tomu, že vo filme je málo priamych poukázaní na Boha, je Ho silno cítiť v celom filme. Hlavný predstaviteľ, Eduardo Verástegui, držiteľ ceny „Najlepší herec“ na Medzinárodnom filme katolíckych filmov v Ríme 2010, sám prešiel premenou od populárneho herca telenoviel s bezstarostným životom ku oddanému katolíkovi, ktorý si ctí kresťanské a rodinné hodnoty. Tieto teraz šíri prostredníctvom svojich filmov.

BELLA sa začala premietat' 25. marca, na Deň počatého dieťaťa, a postupne sa dostane do kín po celom Slovensku. Pre Spoločenstvo pre šírenie hodnôt evanjelia v médiách je to veľká, až prelomová, vec. Po dlhom čase sa bude v kinách premietat' film, ktorého cieľom nie je zisk, ale šírenie kresťanských hodnôt. Veľmi sa na to

tešíme a veríme, že po úspešnom premietaní v Poľsku bude nasledovať rovnako úspešné premietanie na Slovensku a následne v Chorvátsku.

Podľa TV LUX pripravil Alojz Vlčko

Viac informácií:
www.bellamoviesite.com a
www.lux.sk/bella

Cyklus Slovom žalmu k jubileu

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici - Badíne srdečne pozýva na tematický večer cyklu **Slovom žalmu k jubileu**, ktorý sa uskutoční **11. apríla 2011 o 19:30** v priestoroch Kňazského seminára. V biblickej časti stretnutia sa pozrieme na 22. žalm s titulom **Bože, ty si môj Boh**. V historickom exkurze predstavíme baziliku z 9. storočia v Bratislave a kostol v Selciach, ktorý je zároveň najdôležitejším pútnickým miestom v Banskobystrickej diecéze zasväteným sv. Cyrilovi a Metodovi.

Trojročný cyklus Slovom žalmu k jubileu realizuje Kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici - Badíne v spolupráci s Katedrou biblických vied na Rímskokatolíckej cyrilo-metodskej bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského, pracovisko Badín, v rámci príprav na jubileum 1150. výročia príchodu svätých Cyrila a Metoda na naše územie, ktoré bude slávené v roku 2013.

Stretnutie sa začína modlitbou večier o 19:30, pokračuje historickým exkurzom, čítaním a exegézou vybraných žalmov a diskusiou do 21:15.

Stretnutia sú v tomto roku naplánované nasledovne:

- 11. 4. Bože, ty si môj Boh (Ž 22)**
Selce a Bratislava
- 9. 5. Pán je môj pastier (Ž 23)**
Dubové (farnosť Slovenské Pravno) a Devín
- 6. 6. O Pánovom zákone (Ž 19)**
Horná Trnávka a Kopčany
- 19. 9. Dôvera v Božiu pomoc (Ž 27)**
Lukavica (farnosť Žarnovica) a Kostolány pod Tríbečom
- 10. 10. Modlitba v beznádeji (Ž 39)**
Malá Lehôtka a Ducové
- 14. 11. Čakal som na Pána (Ž 40)**
Malý Krtíš a Nitrianska Blatnica
- 12. 12. Nostalgia za Božou tvárou (Ž 42 - 43)**
Veľké Kršteňany, Železná Breznica a Trenčín.

Jozef Benčat

„Odpúšťaj, ako aj my odpúšťame!“

Sv. Claudine Thévenetová

My ľudia sa ľahko nahneváme. Stačí krivý pohľad, nepremyslené slovo, zle pochopené gesto. Zlost dusíme v sebe a zazeráme na celý svet naokolo. „Ako sa to len mohlo stať? Ach...“ Neuvedomujeme si, že zlo nás ničí. Rozožiera našu dušu. A hoci sa aj hneváme právom, nič nám nepomôže viac, ako odpustiť. Sv. Claudine Thévenetová to pochopila veľmi skoro.

Claudine Thévenetová sa narodila 30. marca 1774 v Lyone. Bola druhou zo siedmich detí. Keďže pochádzala zo zámožnejšej rodiny, bola jej umožnená lepšia výchova u sestier benediktínok. Keď mala 15 rokov, vo Francúzsku vypukla revolúcia. Navonok sa hlásali heslá slobody, rovnosti a bratstva, realita však bola iná. Jakobíni, ktorí sa dostali k moci, totiž nenávideli nielen šľachticov a bohatých mešťanov, ale i biskupov a kňazov, ktorí zostali verní pápežovi a Rímu. Tých ľudí, ktorí jakobínov neposlúchli, čakalo väzenie a popravisiko.

Ťažká rana

5. januára 1794 sa v rodine Claudine stala hrozná vec. Veľké nepokoje v Lyone si vyžiadali nielen obrovské škody v meste, keď rozzúrený dav zapaloval a ničil domy a kultúrne pamiatky, ale i životy dvoch Claudiných bratov. Na vlastné oči videla, ako ich dav zajal, mučil a nakoniec zavraždil. V istej chvíli sa jej podarilo dostať do ich blízkosti. Povedali jej slová, na ktoré nikdy nezabudla: „Odpúšťaj, ako aj my odpúšťame!“

Povolanie v bolesti

Takáto udalosť nemohla zostať bez

následkov. Claudine násilná smrť bratov spôsobila taký silný šok, že jeho dôsledky pretrvávali po celý jej život. Nikdy sa už nezbavila nervového tiky hlavy a mávala aj časté návaly dýchavičnosti. Tomu, kto verí, však všetko slúži na dobré. Ako neskôr povedal Ján Pavol II. pri svätorečení Claudine v roku 1993, jej povolanie malo začiatok práve v tejto rane. Claudine totiž pochopila, že všetky vznešené slová a heslá sú ničím. Jediné, čo sa môže stať jej oporou v tomto svete, je láska k Bohu a ľuďom.

Tí, ktorí potrebujú pomoc

Francúzska revolúcia priniesla do života mnohých veľa utrpenia. Závravným tempom rástol počet sirôt, rodičia ktorých boli vraždení v revolučnom zmätku. Claudine sa im rozhodla pomôcť. Nezostala dlho sama. Čoskoro sa k nej pripojilo niekoľko podobne zmyšľajúcich žien a spolu vytvorili skupinu dobre organizovaných charitatívnych pomocníčok.

Po tom, čo sa Claudine zoznámila s otcom Andrejom Coindrom, nadchla sa pre myšlienku založenia rehoľného spoločenstva. Odišla z rodného domu a stala sa sestrou Máriou od sv. Ignáca.

Nová kongregácia

Spoločenstvo Najsvätejšieho Srdca, ktoré Claudine založila v roku 1816, sa v priebehu dvoch rokov pretvorilo na Kongregáciu Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Máriinho. Claudine sa počas svojho života síce jej oficiálneho uznania nedočkala a musela čeliť aj snahe niektorých sestier zjednotiť ich kongregáciu s Kongregáciou sestier Sacré - Coeur, dielo však i napriek tomu dynamicky rástlo. Sestry v novej kongregácii sa venovali najmä vzdelávaniu mladých dievčat, ktorým chceli do srdca prinavrátiť vieru a zmysel lásky.

Claudine v namáhavej práci strácala čoraz viac síl. Zomrela 3. februára

1837. Sestry, v súčasnosti pôsobiace približne v 180 domoch na piatich kontinentoch, však nikdy nezabudli na jej slová: „Jediné, čo vám zanechávam, sú tí najúbohejší, najchudobnejší, tí, ktorí majú najviac nedostatkov. Áno, tých vám zanechávam. Veľmi ich milujte.“ A v duchu odkazu jej bratov by sme snád' mohli dodať - milujte ich a odpúšťajte. Odpúšťajte, lebo pravá láska je bez odpúšťania sotva možná.

Pripravila: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Z. Podtejski:
Sol' zeme a svetlo sveta 1 a 3;
www.fr.wikipedia.org)

Liturgické okienko

3. apríl 2011 - 4. pôstna nedeľa

- Č1 - Samuel vzal roh s olejom a pomazal ho uprostred jeho bratov.
1 Sam 16, 1b. 6-7. 10-13a
- Ž - Pán je môj pastier, nič mi nechýba. Ž 23, 1-3a. 3b-4. 5. 6
- Č2 - Prebud' sa, ty, čo spíš, vstaň z mŕtvych a bude ti svietiť Kristus!
Ef 5, 8-14

Ev - Ako Ježiš šiel, videl človeka, ktorý bol od narodenia slepý. Jeho učenci sa ho spýtali: „Rabbi, kto zhrešil on, alebo jeho rodičia, že sa narodil slepý?“ Ježiš odpovedal: „Nezhrešil ani on ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky.“ ... Keď to povedal, napľul na zem, urobil zo sliny blato, blatom mu potrel oči a povedal mu: „Chod', umy sa v rybníku Sioane,“ čo v preklade znamená: Poslaný. On šiel, umyl sa a vrátil sa vidiaci.

Jn 9, 1-41

10. apríl 2011 - 5 pôstna nedeľa

- Č1 - Vložím do vás svojho ducha, že ožijete a dám vám odpočinúť na vlastnej pôde.
Ez 37,12-14
- R - U Pána je milosrdenstvo a hojné vykúpenie. Ž 130
- Č2 - Lenže vy nežijete telesne, ale duchovne, pravda, ak vo vás prebýva Boží Duch.
Rim 8,8-11

Ev - Bol chorý istý Lazar z Betánie, z dediny Márie a jaj sestry Marty. Keď to Ježiš počul, povedal: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu ... Náš priateľ Lazar spí, ale idem ho zobudiť.“ Marta povedala Ježišovi: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel.“ „Tvoj brat vstane z mŕtvych. Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť aj keď umrie.“ Povedala mu: „Áno, Pane, ja som uverila, že ty si Mesiáš, Boží Syn, ktorý mal prísť na svet.“

Jn 11,1-45

17. apríl 2011 - Kvetná nedeľa- Nedeľa utrpenia Pána

Č1 - Pán, Jahve, mi pomáha, preto nebudem zahanbený. Iz 50,4-7

R - Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? Ž 22,8-24

Č2 - On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom. Flp 2,6-11

Ev - V prvý deň sviatkov Nekvasených chlebov prišli k Ježišovi učeníci a pýtali sa ho: „Kde ti máme pripraviť veľkonočnú večeru?“ - „Chodte do mesta k istému človekovi a povedzte mu: Učiteľ odkazuje - Môj čas je blízko, u teba budem jesť so svojimi učeníkmi veľkonočného baránka.“ ... Pri večeri vzal Ježiš chlieb a dobrorečil, lámal ho a dával svojim učeníkom, hovoriac: „Vezmite a jedzte: toto je moje telo.“ Potom vzal kalich, vzdával vďaka a dal im ho, hovoriac: „Pite z neho všetci: toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za všetkých na odpustenie hriechov.“

Mt 26,14-27

22. apríl 2011 - Veľký Piatok - Slávenie utrpenia a smrti Pána

Č1 - Hľa, úspech bude mať môj služobník, pozdvihne, vyvýši, zvelebí sa veľmi. Iz 52,13-53

R - Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha. Ž 31, 2-25

Č2 - Keďže teda máme vznešeného veľkňaza, Ježiša, Božieho Syna, držme sa svojho vyznania. Hebr 4,14-16

Ev - Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi za potok Cedron. O tom mieste však vedel aj jeho zradca Judáš. Judáš vzal kohortu a sluhov a prišiel ta s lampášmi, faklami a zbraňami. Ježiš podišiel a opýtal sa ich: „Koho hľadáte?“ - „Ježiša Nazaretského.“ Povedal im: „Ja som, keď teda mňa hľadáte, týchto nechajte odísť!“ Šimon Peter mal meč. Vytasil ho, zasiahol ním veľkňazovho sluhu a odťal mu pravé ucho. Sluha sa volal Malchus. Ale Ježiš Petrovi povedal: „Schovej meč do pošvy! Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?!“ Kohorta, veliteľ a židovskí sluhovia Ježiša chytili, zviazali ho a priviedli k veľkňazovi, ktorý sa vypytoval Ježiša na jeho učeníkov a na jeho učenie. ... Od Kajfáša viedli Ježiša k Pilátovi, ktorý sa ho spýtal: Si židovský kráľ? Ježiš povedal: „Moje kráľovstvo nie je stadiálne. Ja som sa na to narodil, aby som vydal svedectvo pravde.“ Jn 18,1-19,42

24. apríl 2011 - Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania

Č1 - Boh ho tretieho dňa vzkriesil a dal mu, aby sa zjavil... Sk 10,34a.37-43

R - Toto je deň Krista Pána, radujme sa, aleluja. Ž 118, 1-23

Č2 - Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha. Kol 3, 1-4

Ev - Ráno prvého dňa v týždni, ešte za tmy, prišla Mária Magdaléna k hrobu a videla, že kameň je od hrobu odvalený... Peter a ten druhý učeník sa zobrali a išli k hrobu... Videli tam položené plachty aj šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Lenže tá nebola pri plachtách, lež osobitne zvinutá na inom mieste. Vtedy vošiel aj druhý učeník, ten, čo prišiel k hrobu prvý, a videl i uveril. Ešte totiž nechápali Písmo, že má vstať z mŕtvych. Jn 20,1-9

Farská kronika

od 26. februára 2011
do 25. marca 2011

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

- Zarinka Hrušková
- Juraj Olejár
- Lukáš-Valentín Oršula
- Vivien Šúňová
- Nela Petrášová
- Filip Važan

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Matej Pecek a Slávka Hubináková

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

- Helena Richterová 94r.
- Antónia Vargová 85r.
- Anna Vojčíková 78r.
- Štefan Muzsik 44r.
- Ing. Eduard Schlossár 74r.
- Štefánia Maková 72r.
- Anton Karpíš 85r.
- Alexander Mikuška 87r.
- Rozália Noszálová 93r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan
Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, A. Ugróczy

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana a str. 3,
4 a 5 - TK KBS / Peter Zímen; str.
13 a 18 - internet, zadná strana
hore - A. Vlčko, v strede - M. Kvet,
dole - farapd.sk.

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.
Prievidza. Tlač registrovaná
Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciam.

VEĽKONOČNÉ SVIATKY 2011 V PRIEVIDZI

Program bohoslužieb, poklôn a pobožností

kostol	Farský kostol sv. Bartolomeja (Prievidza- mesto)	Najsvätejšej Trojice (kláštor piaristov)	Nanebovzatia Panny Márie (mariánsky na cintoríne)	Farský kostol sv. Terézie z Lisieux, učiteľky Cirkvi (Zapotôčky)
Zelený štvrtok 21.4.	18:00	18:30 poklona 19:45 - 21:00	krížová cesta 24:00	18:00 poklona 19:15 - 21:00
Veľký piatok 22.4.	krížová cesta 9:00 15:00 poklona 16:15 - 21:00	18:30 poklona 19:45 - 21:00	-	krížová cesta 10:00 15:00 poklona 17:00 - 20:00
Biela sobota 23.4.	ranné chvály 7:00 poklona 7:20 - 17:45 vešpery 18:00 18:30	ranné chvály 7:30 poklona 8:00 - 18:15 18:30	-	ranné chvály 7:00 poklona 7:30 -18:15 18:30
Veľkonočná nedeľa 24.4.	7:30 9:00 10:30 18:00	6:45 9:30 11:00	7:00 gréckokatolícka liturgia s po- žehnaním jedál 9:00	8:00 10:00 vešpery 18:00 18:30
Veľkonočný pondelok 25.4.	7:30 9:00 - 18:00	6:45 9:30 11:00	9:00	8:00 18:00

